

Arrest

nr. 196 238 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. KEULEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk zou worden geviséerd in een bloedwraak. Hij wijst dienaangaande op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees in het kader van een bloedwraak ondermijnen. Zelfs al zou verzoeker de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie van D.E. aannemelijk hebben gemaakt, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat “Daarnaast was ook het rijbewijs noodzakelijk voor een eventueel vertrek van verzoeker. Dat stelde hem immers in staat zelf een voertuig te besturen, en maakte hem niet voortdurend afhankelijk van iemand anders. Zo is het uiteindelijk ook gegaan, want verzoeker is per minibus naar België gekomen” wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker het überhaupt nodig achtte een rijbewijs te halen en hij hiervoor de nodige stappen ondernam en een rijexamen aflegde geenszins strookt met het gedrag van een persoon die, zoals verzoeker beweert, in isolatie leeft en nergens naartoe gaat. In zoverre verzoeker, die thans oppert dat hij “enkel voor noodzakelijke dingen in functie van zijn vertrek naar buiten kwam”, lijkt voor te houden dat een rijbewijs noodzakelijk was om zijn land te kunnen ontvluchten, neemt dit niet weg en wijzigt dit niets aan de vaststelling dat verzoeker, wiens rijbewijs geldig is voor de periode 18 augustus 2015 tot 17 augustus 2025, eerder al Albanië verliet.

Verzoeker, die dus al in 2015 zijn rijbewijs haalde, maar pas in mei 2017 naar België reisde, verbleef immers al in het jaar 2016, meer bepaald in de periode van 11 februari 2016 tot 6 maart 2016 in Italië, waar hij naliet asiel aan te vragen, en hij keerde nadien, ondanks de beweerde herhaaldelijke doodsbedreigingen aan zijn persoon en vrees voor bloedwraak, vrijwillig terug naar Albanië.

Verzoekers argumentatie dat hij zich enkel buitenshuis begaf voor noodzakelijke dingen (in het licht van zijn vertrek) wijzigt, net als zijn huidige stelling in het verzoekschrift dat “Verzoeker is al eerder voor een kort verblijf naar Italië gegaan in het kader van een medische behandeling. Na deze ingreep wilde verzoeker verder bekomen thuis, ondanks dat zijn leven in gevaar was” niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot zijn reis naar en verblijf in Italië als volgt wordt vastgesteld: “Daarenboven wordt gesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Van 11 februari 2016 tot 6 maart 2016 verbleef u immers in Italië, zonder er asiel aan te vragen, waarna u vrijwillig terugkeerde naar Albanië. Dit ondanks het feit dat u beweerde dat u al sinds geruime tijd, sinds vlak na de moord op D.(...) E.(...), bedreigingen zouden hebben ontvangen van de tegenpartij en het reeds enkele maanden na uw vrijlating duidelijk zou zijn geworden dat ook de bemiddeling door de Albanese Verzoeningscommissie niets zou uithalen (CGVS, p. 14, 16). U was op het moment dat u naar Italië reisde al op de hoogte van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat u nog niet had besloten wat u moest doen met uw leven (CGVS, p. 18) en dat u in Italië verbleef voor een medische behandeling (CGVS, p. 17) is hiervoor geenszins afdoende – overigens heeft u van deze medische behandeling geen enkel bewijs neergelegd. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas asiel aanvraag meer dan twee jaar na uw vrijlating uit de gevangenis en meer een jaar na uw eerste reis naar Italië, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees in het kader van een bloedwraak.” Verzoeker brengt geen concrete en valabele gegevens aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen.

Verzoekers houding, met name de vaststelling dat hij zich na zijn vrijlating en de maanden huisarrest nadien (tot oktober 2015) nog verschillende keren -overigens steeds probleemloos- buitenshuis begaf en zelfs een rijexamen aflegde en rijbewijs behaalde en hij bovendien in 2016 nog voor enkele weken naar Italië ging om nadien vrijwillig naar Albanië terug te keren, valt bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaringen dat hij in isolement leefde en nooit buitenshuis ging, en stemt geenszins overeen met het gedrag van een persoon die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, en zeker niet, gelet op het aan een vendetta inherente risico om buitenshuis te worden gedood, met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige grotendeels tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat “Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie van D.(...) E.(...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Volgens uw verklaringen heeft uw familie slechts één maal klacht ingediend bij de politie, met name nadat hun winkel werd beschoten op de avond van de moord (CGVS, p. 18). Van deze klacht heeft u echter geen enkele vorm van bewijs neergelegd. Nadat uw familie die avond de politie belde, zouden ze met combi's naar het huis van uw familie en dat van uw oom zijn gekomen (CGVS, p. 10). Toen voor uw vrijlating de tante van D.(...) E.(...) naar de winkel van uw familie zou zijn gekomen, zouden ze de politie hebben gebeld, die dan ook kwam, maar ze dienden geen officiële klacht in (CGVS, p. 12). Toen de tante van Doris na uw vrijlating opnieuw naar de winkel zou zijn gekomen, zou u of uw familie niet naar de politie hebben gebeld (CGVS, p. 14), en over de auto's die langs jullie huis zouden hebben gereden

werd de politie evenmin ingelicht (CGVS, p. 14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat de familie van D.(...) E.(...) goede banden heeft met de politie en dat u geen vertrouwen heeft in de politie omdat ze corrupt zijn (CGVS, p. 12, 18) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie, wanneer ze door uw familie op de hoogte werd gebracht, wel degelijk ingreep (CGVS, p. 19). Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ook in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerm minst het geval is.

Verzoeker ontkent, noch betwist immers dat hij en zijn familie met betrekking tot de beweerde problemen met de familie van D.E. slechts één maal een klacht hebben neergelegd bij de Albanese politie, een klacht waarvan verzoeker bovendien niet het minste begin van bewijs neerlegt hetgeen de geloofwaardigheid ervan op losse schroeven zet. Verzoekers familie zou die beweerde eenmalige klacht hebben ingediend nadat hun winkel werd beschoten op de avond van de moord in 2011, waarna de politie blijkens verzoekers verklaringen langskwam bij zijn familie en bij zijn oom. Met betrekking tot de beweerde herhaaldelijke bedreigingen de jaren nadien vanwege M.E., de tante van D.E., werd echter, net als voor het feit dat er wagens met geblindeerde ruiten langs het van huis van verzoekers familie reden, nooit een officiële klacht ingediend. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. Gelet op het feit dat verzoeker en zijn familie met betrekking tot de beweerde problemen met de familie van D.E. slechts één maal beweerdelijk een klacht hebben ingediend bij de Albanese politie, waarvan overigens elk begin van bewijs ontbreekt, maakt verzoeker allerm minst aannemelijk alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, en kan hij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Albanese autoriteiten, welke blijkens zijn verklaringen bovendien steeds in actie schoten en ingrepen als er melding van problemen werd gedaan, hem met betrekking tot de (eventuele) problemen (in de toekomst) met de familie van D.E. niet zouden kunnen of willen helpen. In zoverre verzoeker op algemene wijze het tegendeel voorhoudt, berust zijn betoog dat hij niet op bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen niet op concrete en persoonlijke ervaringen, gestaafd door objectieve en bewijskrachtige gegevens.

Verzoeker toont niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. Hij maakt met zijn algemene stelling omtrent corruptie bij de politie, gelet ook op wat voorafgaat, geenszins in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem te helpen.

Verzoeker maakt voorts in zijn verzoekschrift opnieuw op algemene wijze gewag van de Albanese Verzoeningscommissie en oppert dat deze voor hem niets heeft kunnen doen, doch er dient, samen met de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden niet het minste bewijs kan voorleggen ter staving van zijn verklaarde contacten met de Albanese Verzoeningscommissie, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Uit niets blijkt aldus, gelet op wat voorafgaat, en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de beweerde problemen met de familie van D.E., waarvan bezwaarlijk kan worden aangenomen en verzoeker geenszins aannemelijk of geloofwaardig maakt dat die hem in het kader van een bloedwraak zou viseren en daargelaten ook de geloofwaardigheid van die beweerde problemen an sich, aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 september 2017, voert verzoekende partij aan dat haar aanvullende stukken haar relaas ondersteunen en vraagt zij de Raad zijn standpunt te herzien.

De Raad merkt op dat het *“Document ter vrijlating dd. 12.02.2015 + vertaling naar het Engels”* (stuk 1), het *“Vonnis van de Rechtbank van Durrës dd. 10.10.2012 + vertaling naar het Engels”* (stuk 2), het *“Document beëdigde vertaling dd. 24.05.2017”* (stuk 3) en het *“Document met vingerafdrukken van de heer S. dd. 25.08.2011”* (stuk 4), overgemaakt via een aanvullende nota, reeds deel uitmaken van het administratief dossier.

De Raad wijst naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende stelt: *“De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Dat u gearresteerd en veroordeeld werd voor de moord op D.(...) E.(...), uw straf heeft uitgezeten en er momenteel geen rechtszaak meer tegen u loopt, zoals aangetoond met het krantenartikel, de beide vonnissen en de verklaring van de rechtbank van Durrës, wordt hier evenmin betwist. Wat betreft de röntgenfoto's die u indiende wordt vastgesteld dat deze gedateerd zijn op 2 april 2015 en aldus geen bewijs vormen voor de medische behandeling die u in Italië zou hebben ondergaan in 2016. Over de inhoud van de Cd-roms waarvan u een foto stuurde, kan op basis van deze foto niet worden geoordeeld.”*

Het door verzoekende partij bij haar aanvullende nota overgemaakte *“Krantenartikel dd. 13.10.2017”* (stuk 5) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat dit stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS